

Arrest

nr. 86 674 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, M. (...), I. (...) verklaart een Russische staatsburger van Ingoesj origine te zijn, op 25 september 1982 te Grozny geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U woonde sinds 2002 in Ingoesetië.

U verklaarde dat uw problemen begonnen toen u in juni of juli 2011 uw ex-klasgenoot A. (...) hielp met de aankoop van een simkaart. Voor de aankoop van een simkaart moet men zijn paspoort voorleggen en A. (...) had het zijne niet bij. U legde dus uw paspoort voor en kocht de simkaart voor A. (...) op uw naam.

Ongeveer anderhalve maand later, een avond in augustus 2011, belde A. (...) u plots op en vroeg u naar buiten te komen, hij wou met u praten. Buiten gekomen vroeg hij u in te stappen in zijn auto. Pas toen u ingestapt was merkte u dat op de achterbank twee gemaskerde en gewapende mannen zaten. Zij stelden zich voor als Moedjahedien die oorlog voerde voor de onafhankelijkheid van uw land en voor het tot stand brengen van de wereld van Allah. Eén van hen vertelde u dat uw simkaart in de handen was gevallen van de FSB, zodoende werd u nu dus gezocht door de FSB. Zij stelde u daarom voor met

hen mee te komen en strijder te worden. U weigerde, want u moest voor uw moeder zorgen. Daarop zeiden ze dat de enige mogelijkheid er voor u in bestond te vluchten, want de FSB zou u sowieso komen zoeken. Als u daarbij in hun handen viel en de naam van A. (...) zou durven verraden, zouden zij, de rebellen, u weten te vinden. Indien ze u niet zouden vinden zouden ze uw huis opblazen en uw gezin vermoorden.

Na deze gebeurtenissen dook u nog diezelfde avond onder bij uw oom die in een andere wijk van Karabulak woont. De volgende dag vernam u van hem dat de FSB u reeds 's ochtends was komen zoeken. Ze waren met heel veel en hadden de straat afgezet. Ze hebben u gezocht in uw eigen huis, in het huis van uw broer en bij de burens. Uw broer werd daarbij geslagen en meegenomen naar het politiebureau.

Uw oom besloot daarop dat het niet meer veilig was voor u. Op 30 augustus 2011 nam u de bus richting Nalchik, vanwaar u eveneens met de bus verder reisde naar Moskou. In Moskou nam u de trein naar Oekraïne om van daar uit – verstoopt onder het zeil van een gazelle-camionette – illegaal Europa binnen te komen. Daarna nam u de bus tot Brussel.

U kwam op 6 september 2011 in Brussel aan en vroeg diezelfde dag asiel.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land vermoord te worden of te worden gefolterd en na te zijn beschuldigd als rebel in de gevangenis te worden opgesloten.

Moest u uiteindelijk wel verraden voor wie u de simkaart hebt gekocht vreest u de rebellen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw intern paspoort, (2) uw rijbewijs, (3) een aankoopbewijs van een SIM-kaart op uw naam, (4) een medisch attest op naam van uw broer, (5) een eigendomsakte betreffende een pand op naam van uw moeder, (6) een belastingsattest betreffende het pand op naam van uw moeder en (7, 8) twee internetartikels betreffende een incident dat plaats vond op de Tsjetsjeens-Ingoesjetische grens op 15 augustus 2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (blauwe map, document 1), blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u angst hebt om gevangen genomen of vermoord te worden.

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat men u de dag na uw nachtelijke ontmoeting in de auto van A. (...), reeds bij uw thuis is komen zoeken. U vernam dat van uw oom (CGVS, p.12). Uw oom vertelde u dat 's ochtends de hele straat was geblokkeerd en dat ze een huiszoeking hebben uitgevoerd bij u thuis, bij uw broer thuis en bij de burens. Het doel van de huiszoeking was u te vinden (CGVS, p.12). U weet dat ze met veel waren – wel 100 agenten (DVZ Vragenlijst, p.3) – en de hele straat hadden geblokkeerd. Het verkeer hadden ze lamgelegd en zelfs de mensen mochten niet buiten (CGVS, p.15). Uw broer werd meegenomen naar het politiebureau.

Gezien de omvang van de door u beschreven actie mag worden verwacht dat hierover informatie terug te vinden zou zijn in de media of bij gegevens verzameld door NGO's. Dit is niet het geval.

Uit de opzoeken welke het CGVS hierover heeft uitgevoerd en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map, document 3) blijkt er geen enkele informatie terug te vinden over dergelijke feiten.

Behalve over een explosie welke plaats heeft gevonden bij een winkel in de Oskanovastraat werd geen informatie gevonden over andere incidenten of gebeurtenissen welke in augustus 2011 in Karabulak zouden hebben plaatsgevonden.

Daar het niet aannemelijk is dat over zulk grootschalig politioptreden geen enkele info zou terug te vinden zijn, kan aan uw verklaringen hierover geen geloof worden gehecht.

Ook u kan hiervoor geen informatie aanbrengen.

Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de daaraan verbonden vrees voor vervolging op fundamentele wijze.

Op te merken valt verder dat u slechts gebrekkig op de hoogte bent over wat zich nog heeft afgespeeld na uw vertrek.

Daarbij hebt u onvoldoende inspanning gedaan om hierover meer te weten te komen, u hebt enkel geprobeerd u over uw gezin te informeren, wat in de stad is gebeurd interesseert u minder (CGVS, p.14).

Hoewel het begrijpelijk is dat u eerst en vooral bezorgd bent over uw familie en u zich daarover wil informeren, is het moeilijk te verdedigen dat als uw neef u bijvoorbeeld vertelt over de schietpartij die mogelijk te maken heeft met de zaak van uw gevonden SIM-kaart u niet de moeite doet om u daarover verder te proberen informeren (CGVS, p.14).

Ook over A. (...) en over wat met hem nog verder is gebeurd hebt u zich nooit geïnformeerd (CGVS, p.14). Genomen dat het hier een centrale persoon uit uw problematiek betreft, is ook dit moeilijk te begrijpen. Tevens weet u niet of er bij de huiszoeking die plaatsvond toen u ondergedoken zat bij uw oom, een aanhoudingsbevel was, of een convocatie (CGVS, p.15). Misschien zijn ze er, maar u hebt uw neef hierover nooit iets gevraagd (CGVS, p.15).

Dit alles wijst op een desinteresse in uw eigen zaak welke niet in overeenstemming is te brengen met de gegronde vrees voor vervolging die u verklaart te hebben.

Tevens is het moeilijk te begrijpen dat u, gegeven de situatie waarin u zich bevond, op een dermate openlijke wijze Rusland bent doorgereisd; de bus hebt genomen naar Nalchik, van daar de bus naar Moskou en vervolgens met de trein naar Oekraïne Rusland hebt verlaten (CGVS, p.9). Dit alles met uw eigen intern paspoort (CGVS, p.16).

Genomen dat u stelt door de FSB te worden gezocht (CGVS, p.12) en deze u hoe dan ook zou meepakken (CGVS, p.14) is een dergelijke publieke reis moeilijk te begrijpen. Uw uitleg dat u geen andere keus had en dat u bad tot Allah (CGVS, p.16) voldoet hier niet. De kans op controle bij een dergelijke reis is reëel en ondermeer voor de aankoop van een treinticket moet men zijn paspoort voorleggen. Uw verklaring dat u er voor zoverre u wist nog geen opsporingsbericht was in Rusland, enkel in de republiek (CGVS, p.16), overtuigt niet daar u meermaals verklaart – zoals hierboven reeds vermeld – dat het de FSB is die u zoekt (CGVS, p.12, 14), een politiedienst welke zeker niet alleen actief is in Ingoesjetie maar in heel Rusland.

Voor de volledigheid dient nog te worden vastgesteld dat er ook aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd geen geloof kan worden gehecht. U verklaart illegaal – verstopt onder het zeil van de laadruimte van een gazelle camionette (CGVS, p.10, 18) – Europa te zijn binnengekomen.

Niettegenstaande u ons gedetailleerd hebt uitgelegd hoe en waar u verstopt zat volstaat uw verklaring hierover niet. Of een Gazelle camionette als vrachtwagen dan wel als personenwagen wordt gecontroleerd is van weinig belang.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, document 4) blijkt weliswaar dat het niet duidelijk is in welke hoedanigheid dit type transportmiddel zal worden gecontroleerd, doch dit maakt op zich niet uit voor de grondigheid waarmee de grenscontrole zal gebeuren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, document 2) blijkt dat er bij vrachtovervoer steeds twee controles worden uitgevoerd. Daarbij worden alle vrachtwagens gecontroleerd. Lege vrachtwagens worden op de klassieke manier gecontroleerd, dus manueel en door een border guard die de laadruimte controleert. Daarbij wordt gecontroleerd of het interne volume en de interne afmetingen overeenstemmen met de externe afmetingen. Voor geladen vrachtwagens wordt micro-search gebruikt. Hierbij kan de hartslag worden opgespoord, zowel van personen die gewoon rechtstaan in de vrachtwagen als van personen die zich eventueel zouden optrekken. Indien er zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. Uit verdere informatie (blauwe map, document 5) blijken ook personenwagens te worden onderworpen aan controles door border guards zowel als douane. Gezien de technische middelen die hen hierbij ter beschikking staat is het ook in dit geval weinig aannemelijk dat u – verstopt op de wijze die u ons hebt

beschreven – aan hun aandacht zou zijn ontsnapt. Dat u aanvankelijk verklaart zelfs niets van controle gemerkt of gehoord te hebben (CGVS, p.10) om dan later te stellen dat u wel merkte dat de wagen enkele keren stopte (CGVS, p.18) en u ergens mensen hebt horen praten (CGVS, p.19) maakt uw verklaringen nog minder aannemelijk. Daar komt nog bij dat u de Gazelle camionette helemaal niet vermeldt bij DVZ, daar heet het gewoon dat u van Oekraïne met de bus naar Brussel bent gekomen (DVZ Verklaring, pt.35).

Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen.

(1) Uw intern paspoort en (2) uw rijbewijs bevatten 3 uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het bewijs betreffende de aankoop van een SIM-kaart op uw naam (3) dateert van 7 juli 2009. In die zin kan er geen enkele band worden gelegd tussen dit document en uw asielrelaas, daar de aankoop van een SIM-kaart welke u daarbij vermeldt in de zomer van 2011 heeft plaatsgevonden (DVZ Vragenlijst, pt.5 en CGVS, p.12).

Het medische attest op naam van uw broer (4) is niet overtuigend. De datum is verbeterd, onder “2011” stond aanvankelijk duidelijk een ander jaartal. Er ontbreekt een duidelijke omschrijving van verdere behandelingsstappen, zo is niet verduidelijkt bij welk soort chirurg hij nog zou moeten langsgaan. En tenslotte zou M.A. (...) op 17 augustus 2011 zijn opgenomen, stationaire behandeling geweigerd hebben en dus enkel ambulante zijn verzorgd, doch de stempel van het attest vermeld 22 augustus 2011, dus vijf dagen na binnenkomst in het ziekenhuis als afgiftedatum. Door het samengaan van al deze onvolkomenheden wordt de waarde van dit document ter ondersteuning van uw asielrelaas uiterst gering.

De eigendomsakte betreffende een pand op naam van uw moeder (5) en een belastingsattest betreffende het pand op naam van uw moeder (6) bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De twee internetartikels betreffende een incident dat plaats vond op de Tsjetsjeens-Ingoesjetische grens op 15 augustus 2011 (7, 8) bevatten geen enkele informatie die toelaat dit incident aan uw persoonlijke problematiek te koppelen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 maart 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat er in de bestreden beslissing voorbijgegaan wordt aan het feit dat in Rusland nieuws aan censuur onderhevig is en dat de acties uitgaande van de autoriteiten, niet in de media verschijnen; enkel de acties van de rebellen worden belicht om deze in een negatief daglicht te stellen.

Verzoeker verklaart dat hij zich wel degelijk heeft geïnformeerd naar wat er is gebeurd na zijn vertrek uit zijn land; hij stelt zich te hebben geïnformeerd om te weten te komen of alles in orde was met zijn familie. Verzoeker voert aan dat hij, omwille van zijn ontredde, helemaal niet begaan was met de schietpartij, noch met A..

Verzoeker stelt dat het hem ook niet uitmaakte of er al dan niet jegens hem een aanhoudingsbevel of convocatie bestond of dat hij gezocht werd. Hij benadrukt dat hij zelfs niet naar zijn moeder of broer kan bellen uit vrees dat hun veiligheid daardoor in het gedrang zou komen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij tijdens zijn vlucht in bezit van zijn intern paspoort, risico liep maar dat de reis toch enigszins zorgvuldig gepland was door zijn oom; zo stelt hij vertrokken te zijn op een feestdag en in kleine etappes te hebben gereisd, met als gevolg dat het risico op controle herleid werd tot een minimum.

Verzoeker verklaart ook dat zijn oom het treinticket heeft gekocht en voert aan dat het niet duidelijk is op welke bron de bestreden beslissing zich baseert om vast te stellen dat voor de aankoop van een treinticket steeds een paspoort dient voorgelegd te worden.

Wat betreft zijn reisweg stelt verzoeker dat de chauffeur hem had gezegd dat hij zich geen zorgen hoefde te maken gezien deze beweerde de plaatsen en de mensen te kennen. De wagen, type "gazelle", was nog niet geladen en verzoeker bevond zich achter een dubbele wand.

Volgens verzoeker is er geen tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij aldaar slechts beknopt diende te antwoorden. Hij werpt ook op dat het algemeen geweten is dat de "grondige" grenscontroles niet waterdicht zijn.

Verzoeker laat gelden dat de aankoop van de SIM-kaart niet dateert van 7 juli 2009 maar van 6 juli 2011; de eerste datum heeft volgens verzoeker betrekking op de datum waarop de kleinhandelaar toestemming heeft gekregen van de groothandelaar om handel te drijven.

Betreffende het medisch attest stelt verzoeker dat de datum "2011" -die in het document werd verbeterd-, ook bovenaan in de stempel vermeld voorkomt waaruit volgens hem blijkt dat die datum wel degelijk correct is en het medisch attest bijgevolg wel moet aanvaard worden.

Verzoeker verklaart het feit dat verdere behandelingsstappen in het document ontbreken doordat zijn broer niet verder behandeld is geweest; hij is weggevoerd met een ziekenwagenambulance en heeft daarna verdere behandeling geweigerd omdat hij terug wou naar zijn moeder.

Verzoeker voegt hier aan toe dat "22 augustus 2011" de datum is waarop het attest is opgehaald. Hij wijst er op dat op het medisch attest bovenaan staat "uittreksel"; het attest maakt aldus volgens hem een uittreksel/afschrift uit van de ambulancegegevens.

Verzoeker laat gelden dat de FSB nog steeds naar hem op zoek is; hij verklaart dit vernomen te hebben van zijn tante M..

Verzoeker voert in ondergeschikte orde aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetï sedert 2007 duidelijk is verergerd en op heden een dieptepunt heeft bereikt.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar de Subject Related Briefing – Ingoesjetï, dat de systematische en professionele uitvoering van de gewelddaden en het onvermogen van de autoriteiten om deze te voorkomen, getuigen van een permanente politieke crisis en aantonen dat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om de situatie te beheersen.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verder vraagt verzoeker het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift

blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat, gezien de omvang van de door verzoeker beschreven politieactie, mag worden verwacht dat hierover informatie terug te vinden zou zijn in de media of in gegevens verzameld door NGO's.

Dit blijkt in casu niet het geval te zijn, waardoor er aan verzoekers verklaringen dienaangaande geen geloof kan worden gehecht;

"U verklaart dat men u de dag na uw nachtelijke ontmoeting in de auto van A. (...), reeds bij uw thuis is komen zoeken. U vernam dat van uw oom (CGVS, p.12). Uw oom vertelde u dat 's ochtends de hele straat was geblokkeerd en dat ze een huiszoeking hebben uitgevoerd bij u thuis, bij uw broer thuis en bij de burelen. Het doel van de huiszoeking was u te vinden (CGVS, p.12). U weet dat ze met veel waren – wel 100 agenten (DVZ Vragenlijst, p.3) – en de hele straat hadden geblokkeerd. Het verkeer hadden ze lamgelegd en zelfs de mensen mochten niet buiten (CGVS, p.15). Uw broer werd meegenomen naar het politiebureau. Gezien de omvang van de door u beschreven actie mag worden verwacht dat hierover informatie terug te vinden zou zijn in de media of bij gegevens verzameld door NGO's. Dit is niet het geval. Uit de opzoekingen welke het CGVS hierover heeft uitgevoerd en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map, document 3) blijkt er geen enkele informatie terug te vinden over dergelijke feiten. Behalve over een explosie welke plaats heeft gevonden bij een winkel in de Oskanovastraat werd geen informatie gevonden over andere incidenten of gebeurtenissen welke in augustus 2011 in Karabulak zouden hebben plaatsgevonden. Daar het niet aannemelijk is dat over zulk grootschalig politieoptreden geen enkele info zou terug te vinden zijn, kan aan uw verklaringen hierover geen geloof worden gehecht. Ook u kan hiervoor geen informatie aanbrengen. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de daaraan verbonden vrees voor vervolging op fundamentele wijze."

Het verweer daaromtrent in het verzoekschrift dat in Rusland alles aan censuur onderhevig is en dat de acties uitgaande van de autoriteiten, niet in de media verschijnen, wordt niet aanvaard. Verzoeker beperkt zich hier immers tot opwerpen van een aantal blote beweringen betreffende de censuurmaatregelen in zijn land, welke op geen enkele manier gestaafd worden.

Dergelijk verweer is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat enkel de acties van de rebellen worden belicht om deze in een negatief daglicht te stellen, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker slechts gebrekkig op de hoogte is over wat zich nog heeft afgespeeld na zijn vertrek:

“Daarbij hebt u onvoldoende inspanning gedaan om hierover meer te weten te komen, u hebt enkel geprobeerd u over uw gezin te informeren, wat in de stad is gebeurd interesseert u minder (CGVS, p.14). Hoewel het begrijpelijk is dat u eerst en vooral bezorgd bent over uw familie en u zich daarover wil informeren, is het moeilijk te verdedigen dat als uw neef u bijvoorbeeld vertelt over de schietpartij die mogelijk te maken heeft met de zaak van uw gevonden SIM-kaart u niet de moeite doet om u daarover verder te proberen informeren (CGVS, p.14). Ook over A. (...) en over wat met hem nog verder is gebeurd hebt u zich nooit geïnformeerd (CGVS, p.14). Genomen dat het hier een centrale persoon uit uw problematiek betreft, is ook dit moeilijk te begrijpen. Tevens weet u niet of er bij de huiszoeking die plaatsvond toen u ondergedoken zat bij uw oom, een aanhoudingsbevel was, of een convocatie (CGVS, p.15). Misschien zijn ze er, maar u hebt uw neef hierover nooit iets gevraagd (CGVS, p.15). Dit alles wijst op een desinteresse in uw eigen zaak welke niet in overeenstemming is te brengen met de gegronde vrees voor vervolging die u verklaart te hebben.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal en poneert dat hij wel degelijk heeft geïnformeerd om te weten te komen of alles in orde was met zijn familie. Verzoeker stelt dat hij, omwille van zijn ontreddering, helemaal niet bezig was met de schietpartij, noch met A. en het hem ook niet uitmaakte of er al dan niet een aanhoudingsbevel of convocatie lastens hem bestond of dat hij gezocht werd.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en keren zich tegen zijn voorgehouden vervolging.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers bewering dat hij niet naar zijn moeder of broer kan telefoneren op gevaar hun veiligheid in gevaar te brengen, kan ook niet worden weerhouden; de commissaris-generaal heeft dienaangaande terecht gesteld dat verzoeker ook via derden informatie kan verzamelen, maar dit echter nagelaten heeft te doen.

De vaststelling dat verzoeker niet getracht heeft om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen doet ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zijn familie geen problemen wilde bezorgen, wordt niet aangenomen.

Verder liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht gelden dat het moeilijk te begrijpen is dat verzoeker, gegeven de situatie waarin hij zich bevond, op een dermate openlijke wijze Rusland is doorgereisd. Zo heeft verzoeker de bus genomen naar Nalchik, heeft hij van daar de bus naar Moskou genomen en heeft hij vervolgens met de trein naar Oekraïne Rusland verlaten, dit alles met zijn eigen intern paspoort.

De commissaris-generaal besloot hieruit terecht dat, genomen dat verzoeker aangaf door de FSB te worden gezocht, een dergelijke publieke reis moeilijk aan te nemen is.

De beweringen hiertegen aangehaald in het verzoekschrift, zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan het besluit dat gegeven de situatie waarin verzoeker zich bevond, het niet aannemelijk is dat hij op een dermate openlijke wijze doorheen Rusland is gereisd. Uit de informatie die de commissaris-generaal aan het administratief dossier heeft gevoegd, blijkt immers duidelijk dat de kans op controle bij een dergelijke reis zeer reëel is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat het niet duidelijk is op welke bron de bestreden beslissing zich baseert om vast te stellen dat voor de aankoop van een treinticket steeds een paspoort dient voorgelegd te worden, verwijst de Raad naar het antwoorddocument “International railticket”, dat door de commissaris-generaal als bijlage aan zijn nota van 30 maart 2012 gevoegd werd, waaruit wel

degelijk blijkt dat men voor het aankopen van een internationaal treinticket een paspoort dient voor te leggen.

Tenslotte merkte de commissaris-generaal terecht op dat aan de verklaringen die verzoeker met betrekking tot zijn reisweg heeft afgelegd geen geloof kan worden gehecht;

“U verklaart illegaal – verstopt onder het zeil van de laadruimte van een gazelle camionette (CGVS, p.10, 18) – Europa te zijn binnengekomen. Niettegenstaande u ons gedetailleerd hebt uitgelegd hoe en waar u verstopt zat volstaat uw verklaring hierover niet. Of een Gazelle camionette als vrachtwagen dan wel als personenwagen wordt gecontroleerd is van weinig belang. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, document 4) blijkt weliswaar dat het niet duidelijk is in welke hoedanigheid dit type transportmiddel zal worden gecontroleerd, doch dit maakt op zich niet uit voor de grondigheid waarmee de grenscontrole zal gebeuren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, document 2) blijkt dat er bij vrachtvervoer steeds twee controles worden uitgevoerd. Daarbij worden alle vrachtwagens gecontroleerd. Lege vrachtwagens worden op de klassieke manier gecontroleerd, dus manueel en door een border guard die de laadruimte controleert. Daarbij wordt gecontroleerd of het interne volume en de interne afmetingen overeenstemmen met de externe afmetingen. Voor geladen vrachtwagens wordt micro-search gebruikt. Hierbij kan de hartslag worden opgespoord, zowel van personen die gewoon rechtstaan in de vrachtwagen als van personen die zich eventueel zouden optrekken. Indien er zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. Uit verdere informatie (blauwe map, document 5) blijken ook personenwagens te worden onderworpen aan controles door border guards zowel als douane. Gezien de technische middelen die hen hierbij ter beschikking staat is het ook in dit geval weinig aannemelijk dat u – verstopt op de wijze die u ons hebt beschreven – aan hun aandacht zou zijn ontsnapt. Dat u aanvankelijk verklaart zelfs niets van controle gemerkt of gehoord te hebben (CGVS, p.10) om dan later te stellen dat u wel merkte dat de wagen enkele keren stopte (CGVS, p.18) en u ergens mensen hebt horen praten (CGVS, p.19) maakt uw verklaringen nog minder aannemelijk. Daar komt nog bij dat u de Gazelle camionette helemaal niet vermeldt bij DVZ, daar heet het gewoon dat u van Oekraïne met de bus naar Brussel bent gekomen (DVZ Verklaring, pt.35). Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.”

Verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift dat de chauffeur hem had gezegd dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, dat de “gazelle” nog niet geladen was en dat verzoeker zich achter een dubbele wand bevond, zijn niet in staat de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, te ontkrachten; de verklaringen van verzoeker omtrent zijn reisweg, zijn inderdaad niet geloofwaardig.

Ook het verweer van verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid bestaat met zijn verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij aldaar slechts summier diende te antwoorden, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker de “gazelle”- camionette helemaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar er enkel stelde met de “bus” (zie de verklaring van 27 september 2011, nr. 35) naar Brussel te zijn gekomen. Het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat het algemeen geweten is dat de “grondige” grenscontroles niet waterdicht zijn, antwoordt de Raad dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat uitzonderingen op de strenge controle quasi onbestaande zijn, wat inderdaad impliceert dat uitzonderingen niet uitgesloten zijn. Desalniettemin treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 30 maart 2012 stelt dat er in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van verzoeker kan verwacht worden dan een verklaring dat de grenscontroles eenvoudig te omzeilen zijn.

Verzoekers verweer wordt niet aanvaard.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat aangaande de door verzoeker neergelegde SIM-kaart door de commissaris-generaal werd beslist dat, aangezien deze kaart van 7 juli 2009 dateert, er geen enkele band kan worden gelegd tussen dit document en verzoekers asielrelaas, daar de aankoop van een SIM-kaart welke verzoeker daarbij vermeldt in de zomer van 2011 heeft plaatsgevonden.

Betreffende het voorgelegde medisch attest op naam van verzoekers broer merkte de commissaris-generaal correct op dat de datum gewijzigd is; onder “2011” stond aanvankelijk duidelijk een ander jaartal. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat er een duidelijke omschrijving ontbreekt van verdere behandelingsstappen; zo is niet verduidelijkt bij welk soort chirurg verzoeker nog zou moeten langgaan.

De commissaris-generaal voegde hier aan toe dat M.A. op 17 augustus 2011 zou zijn opgenomen, stationaire behandeling geweigerd zou hebben en dus enkel ambulantly verzorgd, doch de stempel van het attest vermeldt 22 augustus 2011, dus vijf dagen na binnenkomst in het ziekenhuis als afgiftedatum. Door het samengaan van al deze onvolkomenheden besloot de commissaris-generaal geen waarde te hechten aan dit document.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het opwerpen van een aantal beweringen zoals het feit dat de datum van 7 juli 2009 op de SIM-kaart betrekking heeft op de datum waarop de kleinhandelaar toestemming heeft gekregen van de groothandelaar om handel te drijven, dat op het medisch attest de verdere behandelingsstappen ontbreken doordat zijn broer niet verder behandeld is geweest en dat 22 augustus 2011 de datum is waarop het attest is opgehaald.

Dergelijke blote beweringen zijn niet bij machte om de besluiten van de commissaris-generaal te weerleggen.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de argumenten van de commissaris-generaal met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.6. De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, met name het document met betrekking tot de aankoop van de SIM-kaart en het medisch attest, betreffen documenten die zich reeds in het administratief dossier bevonden. Deze vermogen bijgevolg geen afbreuk te doen aan wat voorafgaat.

Het internetartikel van 14 mei 2012, door verzoeker neergelegd ter terechtzitting, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling en wordt derhalve in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging genomen.

Verzoeker lichtte trouwens ook niet toe hoe dit stuk de bestreden beslissing zou kunnen beïnvloeden.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig aanvraag om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 28 november 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE